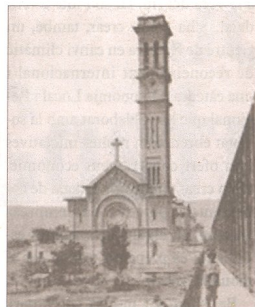

Un lífting a l'església del Roser

L'alcalde Ferran Bel ha presentant fa poc una proposta de reforma del pont de l'Estat de Tortosa que inclou la millora de la visió panoràmica, incorporació de carril bici, canvi en la il·luminació... Serà, segurament, molt positiva.

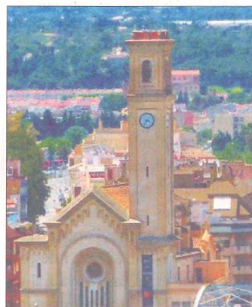
Hi veig una insuficiència. Certament, de manera "administrativa" no està directament lligada al projecte del pont, però, *'de facto'*, en la imatge global de Tortosa en forma part indesitjable: la rehabilitació exterior de l'església del Roser, sobretot de la façana principal.

És raonable argumentar que això és a banda del pont. I és també cert que si l'església estés situada a un altre lloc no tindria el mateix sentit plantejar-ho. Però només cal fer un repàs a quina és la imatge més exportada, la més coneguda de Tortosa fora d'aquesta terra, l'icona principal de la ciutat: el pont amb l'església del Roser, i no només per les imatges diàries de TV3, sinó de moltes altres, incloïes les postals. No és la cara visible més important d'un barri, el de Ferreries; és la de tota Tortosa. Conclu-

sió elemental és que resulta un greu error no mimar la imatge que dona més projecció a la ciutat quan, a més a més, a nivell de tota la població, la rehabilitació d'una façana representa un cost petit.

És fàcilment comprovable que a l'exterior de l'església del Roser li fa falta amb urgència un veritable lífting, una acció de cirurgia estètica que elimine arrugues i protuberàncies indesitjades: parets molt deteriorades pel pas dels anys, quan plou fort el campanar evidencia durant uns dies o setmanes un gens atractiu color

gris negrós per la humitat, no hi ha pintura, el recobriment de la paret està clivellat...

Pot semblar que resoldre això no correspon als poders públics civils, particularment a l'Ajuntament, però entenc que aquest argument seria aplicable a l'interior d'aquesta església i el seu manteniment, que han de ser substancialment suffragats pels fidels, però l'exterior toca al moll de l'os de la imatge de la ciutat més enllà de la pràctica religiosa o de les creences d'uns i d'altres.

S'imaginem el que guanyaria la

imatge principal de la vora del riu amb la mateixa església del Roser simplement amb una bona renovació de façana i una ben estudiada il·luminació?

No cal tornar a allò que va ser el temple original perquè resultaria excessivament costós, però no deixa de ser interessant recordar el projecte de l'arquitecte Joan Abril Guanyabéns i allò que es va executar. Traslladat des de l'altra banda de riu quan es va fer la rampa del pont de l'Estat, el temple de Ferreries es va començar a construir el juny del 1911 i va ser benèit pel bisbe Pere Rocamora l'11 de juliol del 1914. Destacava sobretot el seu impressionant campanar, probablement fins i tot desproporcionat en alçada respecte a les dimensions del temple. Tenia 53 metres d'altura, tot i que ja era més baix que allò que preveia el projecte, ja que si s'hagués completat n'hauria d'haver tingut 70, nivell que hauria assolit en base a un remat octogonal superior revestit de ceràmica vidriada de colors. La façana, d'altra banda, estava coronada per una creu de sis metres d'alçada.

Daniel Arasa

És ben coneguda la situació en què va quedar aquest temple amb la Guerra Civil arran d'estar a primer línia del front el 1938, a més de destruccions anteriors. Va ser reconstruït per la direcció general de Regions Devastades l'any 1947 i l'aspecte va canviar molt respecte al d'abans de la guerra. Sobretot perquè del campanar es van retallar 12 metres i es van alterar substancialment els seus perfils, però també per altres modificacions, entre elles incloure a la façana una creu molt més petita que la que hi havia anteriorment.

Aquella reconstrucció dels anys 40 es va fer amb materials de molt baixa qualitat, pròpia de la pobresa de mitjans de la postguerra. Si el pas de setanta anys deteriora qualsevol edifici, l'erosió encara és més intensa en aquells construïts amb materials precaris. Per això és especialment convenient resoldre-ho sense tardar.